

Sygn. akt VI KZ 5/17

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie radcy prawnego **B. C.**
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 22 listopada 2017 r.
kwestii dopuszczalności zażalenia obwinionego
na postanowienie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców
Prawnych w [...] z dnia 17 maja 2017 r., sygn. akt WO-[...]

p o s t a n o w i ł
pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Radca prawny B. C. złożył do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w [...] wniosek o wznowienie z urzędu postępowania dyscyplinarnego zakończonego prawomocnym orzeczeniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w [...] z dnia 29 kwietnia 2014 r., sygn. akt D [...]. Na skutek tej inicjatywy Wyższy Sąd Dyscyplinarny wydał postanowienie z dnia 17 maja 2017 r., sygn. akt WO-[...], w którym stwierdził brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu. Od tego postanowienie zażalenie wniósł radca prawny B. C., który zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. oraz art. 100 § 8 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest niedopuszczalne z mocy ustawy.

Inicjatywa podjęta przez obwinionego stanowiła sygnalizację potrzeby podjęcia przez sąd czynności z urzędu (art. 9 § 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1

ustawy o radcach prawnych; dalej: u.r.p.), albowiem wznowienie postępowania na podstawie okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k. może nastąpić tylko i wyłącznie *ex officio*. Uprawnione jest zatem stwierdzenie, że skoro strona nie ma prawa do złożenia wniosku o wznowienie postępowania z przyczyn określonych w art. 542 § 3, to nie przysługuje jej również żądanie, w drodze środka odwoławczego, kontroli negatywnego stanowiska sądu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2009 r., V KZ 31/09, OSNKW 2009/10/90, Prok.i Pr.-wkł. 2010/1-2/22, Biul.SN 2009/10/22). Z oczywistych też względów, w realiach procesowych niniejszej sprawy wydane przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny postanowienie nie stanowiło orzeczenia zamykającego drogę do wydania wyroku, co mogłoby uprawniać do przyjęcia dopuszczalności zażalenia na zasadach ogólnych, zgodnie z art. 459 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 u.r.p.

Warto zaznaczyć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, zgodnie z którym w przypadku braku zaistnienia sygnalizowanego uchybienia, stanowiącego tzw. bezwzględną przyczynę odwoławczą, procedowanie w tym trybie nie wymaga wydania orzeczenia stwierdzającego, że wskazywana usterka nie występuje (uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 5/05, OSNKW 2005/6/48, OSP 2006/3/37, Prok.i Pr.-wkł. 2005/10/10, Wokanda 2005/11/10, Biul.SN 2005/5/15). Tym bardziej zatem brak jest wówczas choćby przedmiotu zaskarżenia, skoro stronę występującą z inicjatywą w trybie art. 9 § 2 k.p.k. informuje się o wynikach analizy sprawy w piśmie o charakterze informacyjnym, niebędącym decyzją procesową.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

aw